

REVĂRSATUL
ZORILOR

15 Noemvrie 1931
NUMĂRUL 22

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Noembrie 1931

No. 22

Grozăvii în creștinătate

„Fiul omului, pusu-te-am păzitor peste casa lui Izrael; ascultă deci cuvântul din gura mea și înștiințează-i din partea mea.” — Ezechiel 3 : 17.

IHOVA declară clar și lămurit în cuvântul său, că celor nelegiuiți le dă o avertizare deplină și dreaptă, înainte de a manifesta judecată asupra lor. El a trimis pe Noe, ca înainte de potop să avertizeze pe popor. A trimis pe Moise să avertizeze pe domnitorul Egiptului. A trimis pe profetul lui, ca să comunice hotărîrea sa, că va nimici orașul. Deoarece știm că toate aceste evenimente au preumbrit nimicirea organizației blestamate, care stăpânește peste lume, și se referă mai cu seamă la creștinătate, oare nu vom putea să ne așteptăm de a găsi în Scriptură, că Iehova a poruncit, să se deie creștinătății o înștiințare preventivoare?

Unu dintre titlurile date Fiului Omului este Iehova, este „Fiul Omului”. „Fiul Omului” este servul ales al lui Dumnezeu. (Isaia 42 : 1) Când Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus la templul său, aceasta a făcut-o pentru judecata și alegerea celor probați, ca „să aducă Domnului daruri în dreptate”. (Maleahi 3 : 1-3) Darurile de acest fel înseamnă un devotament complet și necondiționat față de Iehova, deci o supunere deplină față de legile sale. Dacă cei din legământ nu ar mărturisi despre scopul lui Dumnezeu, nici nu ar putea dovedi supunere cu credincioșie. Acei probați, pe cari Isus i-a ales în templu, împreună sunt numiți „servul credincios și înțelept”, cărora le sunt încredințate interesele împărăției, și aceasta înseamnă executarea acelei mărturii, care mai în urmă a fost încredințată lui Isus Cristos. Această clasă a fost făcută o parte a servului lui Dumnezeu, și când Domnul așa vorbește către Ezechiel „Fiul Omului”, este hotărit, că pentru aceea a făcut aceasta, deoarece prin el a fost preumbrită clasa aceea, care este cunoscută ca „servul credincios și înțelept”. Dacă Dumnezeu are de scop să avertizeze pe creștinătate, din aceasta se poate presupune cuminte, că cu executarea acestui lucru va încredința pe clasa „servului”. Presupunerea aceasta este indeajuns sprijinită de Scriptură. Deoarece faptul este acesta, „clasa servului”, care se mai numește și rămășiță are o răspundere, pe care nicidecum nu o poate înlătura. Despre aceasta spune Iehova: „Când zic celui nelegiuit: Vei muri, și tu nu-l vestești și nu vorbești, ca cel nelegiuit să se întoarcă dela calea sa nelegiuită,

ca să-și mântuiască viața, acel nelegiuit muri-va în fărădelegea sa; dar din mâna ta voi cere sângele său. Iar de vei înștiința pe cel nelegiuit, și el nu se va întoarce dela nelegiuirea sa și dela calea sa nelegiuită, el va muri în fărădelegea sa, dar tu-ți vei scăpa sufletul.” — Ezechiel 3 : 18, 19

După părerea noastră, între Ezechiel și lucrul făcut de dânsul, precum și între clasa preumbrită prin Ezechiel și lucrul făcut de ea există o legătură potrivită; noi știm, că lucrurile acestea s'au întâmplat după voia lui Dumnezeu, ca fiind niște umbre, să preumbrească lucruri mai mari, care trebuie să se întâmple în veacurile viitoare. În anul 617 înainte de Cristos s'a întâmplat, că Ezechiel a fost dus în Babilon. (2 Regi 24 : 15, 16) Faptul, că Dumnezeu a folosit pe Ezechiel să înregistreze profeciile, cari au semnalat înainte scopurile sale cu privire la Ierusalim, cetatea necredincioasă, dovedește, că Ezechiel nu din pricina unor păcate personale a fost dus în prinsoare, ci Dumnezeu a permis ducerea lui în prinsoare, ca să-l folosească întru executarea scopurilor sale. În timpul războiului organizația lui Satan pe mai mulți dintre copiii lui Dumnezeu i-a dus în prinsoare, pe mai mulți dintre ei i-au băgat în închisoare. Faptul, că Dumnezeu și de atunci încoace le-a permis să-i servească, dovedește, că aceștia nu de aceea au ajuns în temniță, că doar ar fi săvârșit ceva păcat, ci pentrucă Dumnezeu prin această împrejurare a voit să-și execute scopul său. Unii cari au căutat să-și motiveze murmurarea, au susținut, că acești frați pentru aceea au ajuns în temniță, deoarece s'au amestecat în lucruri, cari nu se țin de dânsii. Părerea aceasta însă nu este sprijinită nici de fapte și nici de Scriptură.

Prinsoarea poporului lui Dumnezeu a început în 1914, când cu ocazia războiului mulți consacrați au fost despoiați de libertate. La sfârșitul anului 1918 aproape toți membrii credincioși ai poporului de legământ al lui Dumnezeu au fost în prinsoare, deoarece reprezentanții Babilonului au pus lăcată pe lucrul Societății. În timp ce unii de fapt au fost în temniță, alții tot în așa măsură au fost împiedecați în ce privește lucrul ca și aceștia. După aceea în 1919 lucrul Domnului iarăși s'a înnoit prin poporul său de legământ.

Deci 617 dinainte de Cristos, corespunde anului 1914, și anul 612 înainte de Cristos corespunde anului 1919 după Cristos. Numai după ce Ezechiel a petrecut cinci ani în prinsoare Domnul a început să-l folosească ca să profetească. Ezechiel atunci a implinit vârsta de 30 ani, și vârsta aceasta a trebuit implinită de oricine, care a voit să se consacreze slujbei de preot. Cu toată nu ne stă în putință să stabilim data precisă, cu toate aceste împrejurările par a arăta la aceea, că aceia, cari în 1918 când Domnul a venit la templul său au fost credincioși, în 1919 când lucrul mărturiei iarăș a fost început, aceștia au fost unși ca preoți pentru serviciu. Domnul a folosit pe Ezechiel în Babilon între prizoneri, deci a fost folosit între Evreii din Babilon, indeosebi între cei cu religia stricată, ca să pună mărturie între aceștia. Prin aceasta Ezechiel preumbrște pe clasa aceea, care va fi folosită să pună mărturie între poporul lui Dumnezeu, care suferă în prinsoare, și împotriva religioșilor stricați, necredincioși, anume împotriva acelor, cari numai în vorbirile lor se arată religioși. Ezechiel în anul al 5-lea a prinsoării sale a văzut vedenia cea dintâi. În corespundere cu aceasta, poporul lui Dumnezeu în 1919 a învățat, că mai trebuie să facă un lucru, și lucrul acesta care le stă înainte a fost preumbrît de profetul Eliseu; iar poporul lui Dumnezeu a început să vestească faptul acesta. Isus Cristos la data aceasta a ținut judecată în templul lui Dumnezeu, și templul din cer s'a deschis.

Se pare că este o părere cuminte, că Iehova va împărtăși poporul său în cunoașterea într-o măsură a cuvântului profetic, întrucât va fi vorbă de aceea, ca să avertizeze pe cei necredincioși înainte de isprăvirea serviciului lor. După venirea Domnului la templul său s'a întâmplat, că Dumnezeu a descoperit înaintea poporului său organizațiunea groaznică întemeiată de Satan, și le-a făcut cunoscut, că organizațiunea aceea este compusă din trei elemente, anume comerciale, politice și religioase. Afară de aceasta s'a mai lămurit înaintea lor și aceea, că între elementele stăpânitoare din lume, „creștinătatea organizată” este elementul cel mai fătarnic și nemernic. Cei ce se țin de templu înțeleg lucrurile acestea, și înțelegerea aceasta o pot și aprecia pe deplin; aceea însă abia se poate presupune, că lucrurile acestea să le poată vedea aceia, cari nu cred, că în 1918 Domnul a venit la templul său, și acuma este în templul său, aceștia nici nu-și dovedesc aprecierea lor față de lucrul acesta. Astăzi sunt mulți, cari susțin că s'au consacrat lui Dumnezeu, se află în legământul pentru împărăție, s'au împărtășit de cunoștința adevărului prezent, însă tăgăduesc faptul, că Domnul ar fi venit la templul său; aceștia nici idee n'au despre organizațiunea lui Satan, și nici despre aceea a lui Dumnezeu. Aceasta ne explică pentru ce nu iau aceștia parte în mărturia împotriva religioșilor stricați, și a celorlalți ramuri ale organizațiunii lui Satan, ba chiar se luptă împotriva acelor, cari se ocupă cu vestirea

acestei mărturii. Unii bătrâni și alții, încă și după aceea au umblat la adunare, și au șezut împreună cu martorii credincioși, după ce Domnul a venit la templul său la judecată, și s'au declarat consacrați, cu toată au vorbit împotriva lucrului de mărturie, au ascultat până la capăt explicările despre templul sau biserica lui Dumnezeu, dar n'au priceput și nu le-au apreciat.

Acei consacrați, cari au înțeles, că cea vrea Cristos în templul său, și pun preț pe aceasta, să fie în clar cu totul în privința răspunderii celei mari ce se așează pe umerii lor în privința supunerii și mărturiei lor cu ce sunt datori față de Dumnezeu. Aceia, cari nu vreau să execute mărturia de avertisment, se expun unei primejdii mari. Lucrurile acestea, cari atâta vreme au fost ascunse în prorociri, Dumnezeu le comunică întru ajutorul lor, ca să poată duce la îndeplinire lucrul pe care li l-a incredințat Domnul. Dumnezeu în capitolul 8 al profeției lui Ezechiel descoperă unele din acele grozăvii, pe cari le săvârșesc în numele lui. Pentru aceasta „servul” este dator ca să vestească scopul lui Dumnezeu față de aceste grozăvii și judecata lui de nimicare față de ele și să avertizeze poporul. Așa să vede că încă și acuma mai sunt unii, cari umblă la un loc în adunare cu martorii credincioși, dar nu cred, că sunt răspunzători, și că și ei trebuie să facă ceva în privința avertizării și a mărturiei. Ba chiar în unele adunări se vorbește despre organizațiunea lui Satan, ba chiar nimica nu trebuie vorbit despre organizațiunea lui Satan. Profețiile Dumnezeu le-a însemnat în scopul incurajării și îndemnului celor ce-l iubesc, în interesul acelor, cari acuma la sfârșitul lumii trăiesc; deci în timpul prezent putem aștepta mângâiere și conducere dela acestea. Domnului din acest scop a descoperit înaintea poporului său lucrurile grozave ale organizațiunii lui Satan, indeosebi stările, care sunt în creștinătate, și prin aceasta vrea să învețe pe poporul său să prețuiască aceea, că pentru ce vestește pe aceia, cari defaimă numele sfânt al lui Dumnezeu.

Dumnezeu a împărtășit pe poporul său în cunoașterea voinței sale, și pe bătrânii anunturii adunării îi face răspunzători ca să pască turma Domnului și să-i învețe cuvântul său. (1 Petru 5:2); Domnul a folosit „revista” dela fondarea ei ca și o copcie de legătură cu poporul și între poporul său; în timpul din urmă revista neîncetat a tot arătat la organizațiunea nelegiuită a lui Satan. Însă în adunări cu toate acestea s'au găsit unii bătrâni, cari susțin că sunt înțelepți, cari nicidecum nu au fost convinși că Satan ar avea o organizație. Aceștia spun că trebuie să ne purtăm mai domol, și nu trebuie să vorbim despre predicatorii organizațiunii care domnește în lume și nici despre asociații lor. Sistemul acestor bătrâni este acela, ca în măsură ce numai se poate să vorbească cu cruțare; și prin aceasta decă se poate să câștige și pe predicatorii falși de partea adevărului. Unii din membri slabi ai adunării, cari nimic nu vreau să asculte ce se vorbește împotriva predicatorilor

și, vorbesc cam în felul următor: „Bătrânii buni, buni școlari, cari sunt cei mai desvoltați Domnului, nu vorbesc despre organizația Diavolului; iar acești tineri, cari numai acum au venit la cunoștința adevărului, să vorbească atunci împotriva predicatorilor și a altor elemente ale organizației din lume?” Aceștia critică cu amărăciune „Societatea” din pricina publicațiilor sale asupra organizației Diavolului, ce apar în revistă și în alte scrieri. Aceste scrieri însă trebuie să conțină adevărul, căci altfel Domnul demult nu le-ar fi luat în folosință. Acum să ieie seamă la capitolul 8 al profeției lui Ezechiel toți aceia, cari critică vorbirea noastră împotriva organizației lui Satan și a diferitelor părți ale acestei organizații. Dacă cred ce spune Scriptura, și înțeleg datorința aceea, cu care a incredințat Dumnezeu pe poporul său de legământ, în cazul acesta trebuie să se pună într-o stare potrivită împotriva organizației lui Satan.

⁹ Ezechiel a început să profetească în anul al cincilea al regelui Ioiachin, care an corespunde anului 1919. După un an și două luni astfel de lucruri s'au întâmplat, care sunt însemnate în capitolul opt al profeției lui Ezechiel. Aceasta este o vedenie nouă, și înseamnă pentru profet începutul unei noi serii de profeții. În timpul acelea, când profeția aceasta a căzut în ultima fază - împlinirii sale, Domnul Isus a fost deja în templul lui Ierova. A început să examineze „creștinătatea organizată” devenită necredincioasă, și face atent pe „servul credincios” la stările ce sunt în ea, și clasa servului a fost făcută capabilă mai bine ca oricând până atunci, ca să înțeleagă și să aprecieze lucrurile acestea. Ceeace a văzut Ezechiel în vedenie a fost văzut și de clasa servului în toate locurile, anume aceea, că se închină mai mult înaintea creaturilor, decât a Creatorului. Aceasta formează închinare diavolească, și prin aceasta se arată sistemul amăgitor al Diavolului, că lucruri de acest fel le arată că ar fi slujbă dumnezeiască, și astfel își dă silința, ca să întoarcă pe popor dela Dumnezeu. Un trimis al lui Dumnezeu a apărut și cu puterea și întru ajutorul lui Iehova Dumnezeu a ridicat pe Ezechiel, și s'a arătat în ce măsură este neslințită biserica. Aceasta atunci s'a împlinit, când Dumnezeu a ridicat pe clasa servului credincios prin reprezentantul său uns, și i-a arătat, că în ce măsură a defăimat și nesfințit Satan numele sfânt al lui Dumnezeu. „Și a întins chipul unei mâni, și m'a apucat de zulfii capului meu, și ridicându-mă spiritul între pământ și cer, adusu-m'a în viziunile lui Dumnezeu la Ierusalim, la ușa porții de dinăuntru, ce caută spre miazănoapte, unde ere scaunul idolului geloziei, care întărește la gelozie. Și iată mărirea Dumnezeului lui Izrael era acolo, ca în viziunea ce am văzut-o în vale. Și zis-a către mine: Fiul omului, ridică ochii tăi spre calea spre miazănoapte. Și am ridicat ochii mei spre calea despre miazănoapte, și în poarta altarului era idolul acesta al geloziei la intrarea altarului.”

(8:3-5) Domnul în felul acesta a ridicat clasa unsă a credincioșilor și i-a dus între pământ și cer spre Ierusalim în viziuni, în organizația cerească, la intrarea porții dinăuntru, de unde vine puterea și judecata dumnezeiască; aici a apărut idolul geloziei.

° Invidia sa gelozia este intruchipată prin Satan. Satan când a văzut pe om că se închină înaintea lui Iehova, s'a umplut de invidie și gelozie, și a poftit pentru el însuși această închinare. Așa a zis: „Vreau să fiu asemenea Dumnezeului celui prea înalt.” În gelozia sa Satan a căutat să imite tot ce a făcut Dumnezeu înspre mântuirea omenirii, și prin aceasta a căutat să amăgească pe oameni și să-i introarcă dela Dumnezeu. Diavolul este un dumnezeu fals, și cu puteri încordate caută să întoarcă orice ființă dela Iehova Dumnezeu și dela adevăr. Acest imitator sau idol întărește la gelozie. Dumnezeu când a dat legea sa Izraelului, i-a poruncit: „Să nu ai alți zei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit [idol]...; căci eu Domnul, Dumnezeu tău sunt un Dumnezeu gelos.” (2 Moise 20:3-5) Legea aceasta nu s'a dat în interesul lui Iehova, ci s'a dat în interesul lui Izrael și a tuturor acelor, care mai târziu vor ajunge la cunoștința lui Dumnezeu. Orice viață vine dela Iehova Dumnezeu; Satan însă a devenit onoritor pe nedrept. Deoarece a învidiat cinstea și preamărirea, cu care creaturile au preamărit un mod convenit pe Creatorul lor, și a poftit pentru el însuși această cinstea și preamărire, s'a folosit de toate fărâdelegile și crimele, și astfel a voit să instreineze dela Dumnezeu pe creaturi. Iehova, Dumnezeu își va curăți numele la timpul său, hotărît față de ființa aceasta egoistă, în interesul creaturilor sale și spre cinstea și mărirea sa, ca să-l cunoască creaturile și să trăiască. Orice idol și icoane cari s'au făcut cândva cu scopul ca să se închine înaintea lor, au fost făcute de Satan, aceste așa dar sunt „idolii geloziei”. Adevărul de aceea descopere starea adevărată, ca omul să aibă ocazie să cunoască pe Dumnezeu și calea ce duce la viață.

° După cum idolul geloziei văzut de Ezechiel reprezintă pe Diavol, organizația Diavolului pe pământ asemenea este icoana Diavolului în privința morală și spirituală. Astăzi credincioasa clasă a servului vede, că „uriciunea pustiirii” amintită de Domnul Isus Cristos și de profetul Daniel „stă în locul cel sfânt”. (Matei 24:15) Această uriciune este organizația adusă în existență de Diavol și „chipul fiarei”, este Liga Națiunilor. Reședința și-a stabilit-o în locul sfânt între „religiile organizate”, mărturisește, adecă ia pe buze numele sfânt al lui Dumnezeu și declară, că este favorizată lui Iehova Dumnezeu, și prin aceasta murdărește și defaimă numele lui Dumnezeu. „Idolul geloziei”, Liga Națiunilor, este progenerura Diavolului și este împotriva împărăției lui Dumnezeu; și aceia, cari sprijinesc idolul acesta în mod activ sau pasiv, se pun într-o situație dușmănoasă împotriva împărăției lui Dum-

nezeu. Cel ce s'a consacrat lui Dumnezeu, dar cu toate acestea susține, că „stăpânirile înalte” din Biblie înseamnă pe factorii stăpânitori ai lumii acesteia, se înșeală și înșeală și pe alții. Conducătorul mai multor grupe sau adunări biblice susține, că „stăpânirile înalte” despre cari vorbește apostolul în Romani capitolul 13 înseamnă pe stăpânitorii de pe pământ. Deoarece acești bătrâni sunt egoiști, sunt orbi față de descoperirea adevărului lui Dumnezeu. „Dumnezeu lasă asupra lor o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” (2 Tesalon. 2:11) Aceștia nu pot să vadă nici pe organizația lui Dumnezeu, din care motiv nici nu pot aprecia faptul venirii împărăției lui Dumnezeu. Ei nu văd împărăția lui Dumnezeu, pentru aceasta nu se luptă pentru ea. Și pe mai departe sunt îngăduitori față de Diavol și organizația sa, din care motiv ajung apoi în întunerecul din afară. După cum spune Scriptura și aceștia vor suferi soarta aceea, pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru Diavol. Aceștia sunt dușmanii împărăției lui Dumnezeu.

11 Bătrânii, conducătorii creștinătății în general părăsesc Liga Națiunilor, și susțin în mod greșit, că aceasta corcitură ar fi „expresiunea politică de pe pământ a împărăției lui Dumnezeu”. Ei susțin că „stăpânirile înalte” sunt împărățiile lumii acesteia, cu toate că Domnul a spus lămurit despre ele, că formează organizația văzută a Diavolului. Cel ce stăruiește lângă Domnul și se bucură de aprobarea lui, trebuie să ocupe loc în modul cel mai hotărât lângă Dumnezeu și trebuie să vestească adevărul despre organizația lui Satan, și organizația lui Dumnezeu, și astfel trebuie să ia parte la cruățirea numelui lui Iehova.

12 Slujbașul lui Iehova, care a fost incredințat, ca să lumineze pe Ezechiel, a continuat cercetarea, și Ezechiel vede astfel mai multe uriciuni. „Și m'a adus în poarte curții, și m'am nădat și iată o gaură în perete! Și zis-a către mine: Fiul Omului sapă în perete; și am săpat în perete și iată o ușă. Și zis-a către mine: Intră și vezi uriciunile cele cumplite ce aceștia fac aicea. Și am intrat, și am văzut: și iată toate chipurile de târătoare și de animale uricioase, și toți idoli casei lui Izrael erau săpați pe pereți de jur împrejur. Și stăteau înaintea lor șaptezeci de bărbați din bătrânii casei lui Izrael, iar în mijlocul lor sta Iazania, fiul lui Șafan; și ținea fiecare în mână sa tămâietoare sa; și se sui sus un nor des de tămâie.” (8:7-11) Târătoarele acelea urite cari au fost pictate pe pereții templului, au inchipuit lucrurile acelea grozave, care au fost amestecate în progenitura, care declară că este creștinătate, biserica Domnului.

13 Preoții moderniști susțin că sunt servii lui Dumnezeu, de fapt însă învață evoluția, și susțin că omul s'a dezvoltat rând pe rând „din diferite animale și târătoare urâte” și declară, că acestea sunt frații de sânge a oamenilor. Acești preoți stăruiesc pe lângă slujba lor de preot, trag plată dela popor pe motivul, că ei sunt tâlmacii cuvân-

tului lui Dumnezeu; și țin vorbiri de pe catedre. Ca bază a vorbirii lor aleg un verset oarecare din Scriptură, iar după aceea vorbesc despre evoluție. Citesc versetul din Biblie, și după aceea nici nu mai țin seamă de el. Acești bătrâni sau conducători ai creștinătății organizate, cari se numesc și preoți fac fum de tămâie în sala, pe care o numesc casa lui Dumnezeu, însă în același timp se silesc, ca să instreineze pe popor dela Dumnezeu și dela Scriptură. Pentru aceasta îi descrie icoana cu tămâietoare în mână și îmbrăcați în fum de tămâie. Ei neagă existența ca ființă a Celui prea Înalt, Dumnezeu cel prea înțelept, Creatorul cerului și al pământului. În mândria lor se țin atât de cumiți, încât cred, că pot să precizeze despre orice ce le place, pentru că poporul nu obsearvă și nu va lua seamă la înșelăciunea lor. Pentru aceasta spune Domnul lui Ezechiel: „Și zis-a către mine: Fiul omului, văzut-ai ce faci la întunec bătrânii casei lui Izrael, fiecare în camerile chipurilor sale? Căci zic: Iehova nu ne vede; Iehova a părăsit țara.” — 8:12.

14 Acești predicatori infumurați, sunt numiți nebuni de cuvântul lui Dumnezeu. Ei declară, că nimic nu arată, că Dumnezeu ar fi făcut pământul și animalele de pe el; spun poporului, că darea de seamă biblică despre creere este o prostie și s'a putut naște numai în creerii unor oameni prosti. Ei rād de afirmația, că Părintele ceresc, care este nevăzut, vede toate. Sunt niște fațar-nici infami, deoarece mărturisesc că sunt reprezentanții lui Dumnezeu, pe când ei tăgăduiesc existența lui Dumnezeu și de fapt reprezintă pe Diavol, și astfel defaimă și nesfințesc numele sfânt al lui Dumnezeu. Toți cei ce sunt copiii lui Dumnezeu și sunt în legământul pentru împărăție, dar nu vreau să arete altora, că unii ca aceștia servesc Diavolului, vor fi necredincioși față de Dumnezeu și legământului. Fiecare membru al „clasei servului credincios” își face datoria și va vesti adevărul, că Dumnezeu va inunda locul de scăpare al minciunii, și oamenii iubitori de dreptate vor vedea măreția Domnului.

15 Examinarea a continuat, și profetul Ezechiel a văzut mai multe uriciuni, și ceea ce a văzut a preumbrit lucrurile, pe cari „servul credincios” sau rămășița le va vedea cu puțin înaintea izbucnirii Armagedonului, sau nimicirii creștinătății false. „Și m'a dus la intrarea porții casei lui Iehova, ce caută spre miazănoapte, și iată acolo ședeau femei, ce plângeau pentru Tamuz.” (8:13, 14) Sub numele Tamuz a fost cunoscut un zeu fenician, pe care desigur Diavolul l-a înființat cu scopul, ca să amăgească popoarele. Să inchipue Tamuz orice, atâta este sigur, că a fost cinstit și adorat de femei, au cinstit pe creatură, și au nesocotit pe Creator, și când obiectul închinării lor s'a inimicit, au plâns cu amar. Aceasta se poate spune și despre fundamentalistii, numiți și ortodocși, pentru că aceștia se închină în fața sistemelor lor religioase, iar pe împărăția lui Dumnezeu, care se va întemeia sub Cristos.

nesocotesc cu totul. Ei se arată ca și cum ar fi păzitorii cuvântului lui Dumnezeu, mărturisesc că sunt urmașii lui Isus Cristos, cu toate că ei numai la sistemul lor religios țin. Tamuz închipue pe aceștia. Confesiunile acestea sunt sprijinite în cea mai mare parte de femei. Bărbații așa privesc învățăturile confesiunilor ortodoxe, ca și cum numai pentru femei, copii și proști sunt potrivite. Femeile în mod potrivit închipue pe asociațiile de tineri-, femei- și bărbați, mai departe pe conducătorii confesiunilor și sectelor, cari sunt idolatrizați de astfel de oameni cari aparțin instituțiilor religioase. Aceia, pe cari îi închipue femeile, au observat deja dela un timp încoace, că organizațiile lor confesionale au început să se nimcească, aceștia plâng la vederea pierii confesiunii (bisericii), care este biserica pe care o susțin ei; știu că organizația lor trebuie să piară. Așa cred, că cu nimicirea bisericilor (confesiunilor) vor înceta prohibițiunea, morala și îndreptarea poporului, și toată lumea va pieri. Afirmă că pentru dânsii e foarte scump Isus care a murit pe vremuri, dar nu au timp, ca să se intereseze de împărăția lui Isus Cristos, și ca s-o privească ca pe o uncealtă pentru curățirea și preamărirea numelui lui Dumnezeu, precum și pentru ridicarea și binecuvântarea omenirii. Pe ei nu-i interesează venirea a doua a lui Cristos, și se concentrează asupra lucrurilor propriilor lor organizații. Deoarece unii oameni cari se cred înțelepți au afirmat în îngâmfarea lor, că lumea vor îmbrăca-o bisericile cu realizările morale ale omenirii, în așa măsură, că Cristos poate apoi să se întoarcă pe pământ, așa cred, că aceasta este datorința bisericii, ca să ducă la îndeplinire scopul pe care și l-au pus înainte, și ca să îndrepte lumea. Iar deoarece văd, că biserica este pe moarte, ba chiar se poate spune că a murit, plâng și se tânguesc. Aceștia dela preoții confesiunilor lor au așteptat să îndrepte și să mântue lumea; însă preoții lor se adresează factorilor politici în privința aceasta după sfat, că ce să facă intru atingerea acestui scop. Din pricina aceasta, membrii confesiunilor văd că organizațiile lor sunt pe patul de moarte. Cu toată că ortodecșii cu numele afirmă că sprijinesc Biblia, totuși nesocotesc toate lucrurile din Biblie, care amintesc de împărăția lui Dumnezeu, fac legământ cu lumea aceasta, și ajung sub conducerea zeului lumii acesteia, a Diavolului. Aceștia sunt amăgiți fără indoială; despre aceștia pentru aceea vorbim aici, deoarece este vorba de fapte, și am dori, ca să se deschidă ochii celor cu inima sinceră, și ar putea să vadă faptele acestea. Preoții lor au devenit asemenea femeilor. Simțind sfârșitul organizației lor se tânguesc. Chiar și au motive să plângă; deoarece numai cu buzele lor s'au apropiat de Domnul, însă în inima lor au fost departe de el; iar acuma binecuvântarea Domnului s'a întors dela ei. S'au întrunit cu organizația lui Satan, și dela Liga Națiunilor, și dela nenun-

ratele societăți confesionale și contracte de pace au așteptat și sperat reformarea și ridicarea dorită a omenirii. Pentru aceasta le privește Dumnezeu pe acestea ca uriciuni.

"Examinarea continuă, și mai multe uriciuni se arată lui Ezechiel, asemenea acestora vede biserica și alte uriciuni. „Și zis-a către mine: Văzut-ai fiul omului? Dar uriciuni și mai mari decât acestea vei vedea." (8 : 15) În timpul modern, după cum știe oricine, se prețuește mai mult inteligența omenească „înțelepciunea lumii acesteia", decât cinstirea lui Dumnezeu. Preoții cari servesc de agenți lui Satan și cari în mod fărnatic afirmă că sunt reprezentanții lui Dumnezeu sunt răspunzători în cea mai mare măsură, că sunt astfel de stări în lumea numită „creștinătate". De pe catedrele lor aceștia vorbesc de regulă astfel de vorbiri, cari nu explică Biblia, ci examinează „lucruri de știință", iar cuvântul lui Dumnezeu îl nesocotesc. „Și m'a dus în curtea cea dinlăuntru a casei lui Iehova; și iată în ușa templului lui Iehova între pridvor și altar, ca la douăzeci și cinci de bărbați, cu dosurile lor spre templul lui Iehova, și cu fețele lor spre răsărit; se inchinau soarelui spre răsărit." -- 8 : 16.

"În veacul modern, care este numit de cei închipuți „veacul minții", se cere ca tinerii cari vreau să se facă teologi, mai întâi trebuie să cerceteze o știință superioară lumească, unde credința lor în Dumnezeu și cuvântul său se sfârșimă cu totul, și numai după aceea pot să pasă în seminar teologic. Când educația lor în seminar se sfârșeste și sunt eliberați cu titlul de preoți, serviciul lor dumnezeesc constă din cinstirea oarecărei creaturi, și Creatorul rămâne afară din orice socoteală, cu toate că slujba lor o fac într-o casă care o numesc casa lui Dumnezeu. Deci școlile malte și seminariile teologice de azi, formează cuibarele necredinței. Aceștia pe „puterile intelectuale" și „oamenii mari" și pe cei ce cinstesc sistemele lor, le numesc de răscumpărători și mântuitori lumii. Bărbații „veacului minții" modern împreună cu organizațiile lor așa sunt arătați înaintea poporului, ca „lumina lumii". După cum stările acestea au fost arătate lui Ezechiel în templu, clasa ilustrată prin Ezechiel, adică unșul lui Dumnezeu credincios, asemenea s'a împărțășit în vedenie despre realitate, și a și dat dovadă despre aceasta. În conferința mare ținută în Indianapolis la 29 August 1925 unșii lui Dumnezeu au conceput o rezoluție cu titlul „veste de speranță", care a fost trimisă la toate popoarele binevoitoare ale creștinătății. Această rezoluție în altele spune:

"Stăpânitorii lumii, știința, comerțul și religia pe rând au oferit ajutorul lor omenirii; această grupe s'au unit luând masca democrației false cu puterile lor împreunate să le ofere împlinirea doritelor omenirii. Împreună sustin de formarea soarelor și izvorul luminii, înțelepciunii în privința conducerii și luminării omenirii.

Conducătorii politicieni și bogătașii comerțului mare folosec în mare măsură viclenie, fățarnicie și uneltire; știința și filozofia poartă sigilul infumurării și a îngâmării, iar cei mai mulți conducători religioși, atât catolicii, cât și protestanții, se disting prin fărădelege, înțelepciune proprie și îngâmfare. Este deci clar, că ajutorul oferit de acești factori potentăți este fără putere și zădărnice, nu poate să mulțumească dorințele omenirii." (Vezi „Lumină”, volumul I, pagina 133 și 134 în continuare).

30 Acei 25 bărbați pe cari Ezechiel i-a văzut la înfrângerea templului, inchipue pe preoții moderni și pe mai marii turmelor lor. În organizațiile creștinilor falși aceștia formează pe mai marii și distinșii, ei afirmă că servesc în casa Domnului. Cu toate că afirmă că sunt reprezentanții Domnului, de fapt sunt reprezentanții lui Satan a Diavolului, pentru aceasta se poartă cu fățarnicie înaintea oamenilor. Acești adoratori ai soarelui îngâmfați, anume credincioșii clasei intelectuale, a științei și puterii, defaimă și nesfîntesc numele lui Iehova Dumnezeu. Ei formează o parte a organizației lui Satan. Este datorința sfântă a fiecărui membru al clasei servului, ca să răspândească adevărul despre acești fățarnici, ca din mila lui Dumnezeu adevărul să inunde distrugă locul de scăpare al înfrângerii și poporul să cunoască, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și toată speranța omenirii este numai în Dumnezeu. Dacă careva dintre unși va fi neglijent în răspândirea adevărului despre organizația lui Satan și despre agenții lui, prin aceasta se face vinovat de necredincioșie față de Dumnezeu și de legământul său.

30 După cum bine știe oricine, dela război încoace un puhoi al fărădelegilor și crimelor a inundat „creștinătatea”. Cine este răspunzător pentru aceasta între oameni? Profetia lui Ezechiel aruncă răspunderea asupra „creștinătății organizate”, deoarece aceasta a stricat serviciul adevărat dumnezeesc, și a părăsit cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este ilustrat prin acele ceremonii religioase pe cari Ezechiel le-a văzut în templul sfânt al lui Dumnezeu. Mulți preoți și mai mari ai „creștinătății” afirmă, că reprezintă pe Dumnezeu și pe Cristos, măcar că se poartă nedrept, și au adus mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu și a lui Cristos. Vreau să convingă pe popor că se află în favoarea lui Dumnezeu. Poporul însă știe bine că sunt fățarnici, deoarece afirmă că, se luptă alături de dreptate și Dumnezeu, dar tot atunci săvârșesc nedreptate. Afirmă că sunt ocrotitorii legii, dar în acelaș timp chiar ei calcă legea. Majoritatea poporului pentru aceasta a pierdut prețuirea lor față de legi și orânduială, deoarece a nesocotit Biblia și pe Dumnezeu. Sfîntenia vieții omenestii cea mai mare parte a omenirii nu o respectă, din care pricină calcă „legământul etern”. Lui Ezechiel i-a fost arătat aceasta, și a preumbrat stările, cari acuma domnesc între creștinătate. „Și a zis către mine: Văzut-ai înul omului? Au mic este aceasta pentru casa lui

Iuda, ca să facă uriciunile ce aceștia le fac aici? umplând de silnicie toată țara, și tot mai mult mâniindu-mă, și iată ei pun în nările lor ramură stântă.” (8 : 17) „Căci pământul este plin de vină de sânge, și cetatea „creștinătatea”, organizația-unea lui Satan pe pământ) este plină de silnicie.” (7 : 23) „Că țara s'a pângărit prin locuitorii săi; căci au călcat legile, au schimbat așezământul, au frânt eternul legământ.” — Isaia 24 : 5.

30 Răspunderea pentru puhoiul fărădelegilor. Iehova o pune asupra religioșilor fățarnici; și dacă clasa servului nu ar răspândi adevărul despre ramura religioasă a organizației Diavolului, aceasta ar dovedi necredincioșia lor. Cel ce mărturisește că este în adevăr, și un urmaș al lui Isus, dar nu răspândește vestea judecății lui Dumnezeu asupra lui Satan și a organizației sale, prin aceasta da dovadă că nu este uns de spiritul lui Dumnezeu, ci este dușmanul lui Dumnezeu. Fiecare uns al lui Dumnezeu este și în special imputernicit, ca să vestească ziua răzbunării lui Iehova. (Isaia 61 : 2) Trebuie să facă cunoscută răzbunarea lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan, și deoarece partea văzută a organizației lui Satan constă din conducătorii falși religioși, și mai marii turmelor lor, unsul lui Dumnezeu numai atunci se poate dovedi credincios, dacă pune mărturie despre adevărul împotriva lor. Apoi că unii din ei se vor scandaliza și nu vor lua în seamă. Singura întrebare ce se pune înaintea „servului” este următoarea: Ce mi-a poruncit Domnul meu? Sunt supus poruncilor sale? „Servul” trebuie să vestească adevărul, fără să țină seamă, că se scandalizează cineva sau îl ascultă, ori mulți stau de partea adevărului și la Domnul sau nu. Pentru aceasta clasa unsă a servului, sau rămășița totdeauna aceea trebuie să țină înaintea ochilor, că din partea ei se cere supunere față de legile lui Dumnezeu. Saul nu și-a pierdut ungeria când a devenit necredincios, ci Domnul l-a respins, și Saul s'a alăturat agenților lui Satan. Acei unși cari devin necredincioși ungerii lor, asemenea nu și pierd ungeria, și nu ajung în „turma mare”, ci sunt respinși de Dumnezeu, și vor fi nimiciți împreună cu Diavolul și agenții săi.

30 Răspunderea pentru puhoiul mare de fărădelegi care curge indeosebi dealungul Americii cade asupra religiei diavolească a „creștinătății falșe” care stă sub influența Diavolului; crimele din anii din urmă, în America au luat o proporție uriașă. Nu demult în țara aceasta au împușcat cîmă cincisute de oameni, pe mulți dintre ei nevând nici o vină, pe motivul că au ținut beutur spirtuoase, sau au beut beuturi. Procedura de acest fel chiar și credincioșii „creștinătății organizate” trebuie s'o privească de o purtare urită. După tradiții, Persienii străbuni au ținut tămăie sub nări, cu ocazie ceremoniei religiei Diavolului; profetul acuma vorbește despre aceea, că și astăzi cei ce în așa mod diavolesc se poartă, aprobă crime sângeroase și se îngrijesc de alte fărădelegi.

în inaintea nărilor lor „ramură sfântă” (miros plăcut). Datinele acestea păcătoase le exercită în numele lui Iehova, astfel au atras asupra-le mânia lui Dumnezeu, și el zice că în mânia sa le va cerceta. „Deaceea și eu voi lucra cu furie; ochiul meu nu-i va cruța, nici nu mă voi îndura; și când vor striga în auzul meu cu voace tare, nu-i voi asculta.” (8 : 18) Destul de rău că calcă legământul etern prin vărsare de sânge nevinovat la porunca și aprobarea conducătorilor „creștinătății”, dar cu toate acestea lucrul cel mai rău este acela, că declară, că Dumnezeu aprobă fărâdeligile acestea, și toate acestea se întâmplă în numele lui Dumnezeu. Dumnezeu, după cum spune cuvântul său, nu va lăsa nepedepsită această ocară a numelui său.

„Lucrurile descoperite în profeția capitolului opt al lui Ezechiel pregătește pa credincioasa „elasă a servului” pentru lucrul și datorințele descoperite în capitolele următoare ale profeției.

Intrebări: pentru studiul berean

1. Pentru ce putem spera, că în Scriptură putem găsi porunca lui Iehova cu privire la avertizarea creștinătății?
2. Arată cum descrie Dumnezeu pe servul, pe care îl folosește intru vestirea acestui avertisment? Citează textele, cari exprimă răspunderea servului în privința aceasta!
- 3, 4. Explică împrejurarea prinsoarei babilonice a lui Ezechiel! Descrie starea pe care o preumbrăște împrejurarea aceasta!

Creerea luminii și a animalelor

FĂRĂ de strălucirea și căldura soarelui nu ar putea trăi pe pământ nici oamenii și nici animalele. Insemnarea biblică despre creere ne documentează cu o precizie științifică uimitoare, să soarele care scaldă cu razele sale pământul nostru, a fost creat înainte de creerea pământului. Mulți oameni ce par a fi învățați au căzut victime parerii (observăm, nescripturală) că cele șase zile ale creerii au ținut fiecare câte 24 ore. Însă din examinarea precisă și îngrijită a Bibliei se poate stabili, că aceste zile sau perioade ale creerii de fapt au fost niște veacuri dintre cari fiecare a durat timp de șapte mii de ani. O astfel de zi lungă a dat destul timp puterii creatoare, ca să se realizeze scopul dumnezeesc, în mod treptat.

Insemnarea bilică spune despre ziua sau periodul al patrulea al creerii: „Și Dumnezeu zise: Să se facă luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte, și cari să servească de semne pentru timpuri, zile și ani. Și să fie luminători pe întinsul cerului, ca să lumineze pe pământ; și se facă așa. Și Dumnezeu făcu pe cei doi luminători mari: pe luminătorul cel mare, ca să guverneze ziua, și pe luminătorul cel mic, ca să guverneze noaptea; făcu și stelele. Și-i puse pe ei Dumnezeu în întinsul cerului, ca să lumineze pământul; și să guverneze ziua și noaptea, și să despartă lumina de întunerec; și văzu Dumnezeu, că acesta este bine. Așa fu seară și fu dimineața ziua a patra.” — 1 Moise 1 : 14-19.

- 5-7. Explică faptul, că din aceia cari aveau aceleași ocazii în privința lucrului și cunoștinței, s'a desfăcut o clasă care recunoaște scopurile lui Dumnezeu și prețuiește privilegiul și răspunderea în legătură cu aceasta, pe când o altă clasă nu înțelege nici însemnătatea profesiilor și nici împlinirea lor de acuma nu o iau în seamă! Ce cunoștința și purtare trebuie să aibă aceia, cari doresc să intre în serviciul acela de care cu atâta îndurare s'a îngrijit Dumnezeu pe seama poporului său? De ce unealtă s'a îngrijit Dumnezeu pe seama poporului său, ca să câștige această cunoștință importantă? Pentru ce au neglijat unii înțelegerea și aprecierea datorinței, pe care Dumnezeu a dat-o poporului său de legământ?
- 8, 9. Ce închipue faptul, că Ezechiel a fost ridicat de pâr și a fost dus la poarta din spre miazănoapte a cetății? Explică ce înseamnă „idolul geloziei”?
- 10, 11. Dovedește că „idolul geloziei” și azi este reprezentat în lume, și încă mulți și dintre aceia cari se mărturisesc de a fi consacrați lui Dumnezeu sunt în rătăcire în privința „idolului” și a scopului și influenței lui!
- 12-14. Ce închipue animalele urâte, cari au fost pictate pe pereții templului? Explică cum se aplică Ezechiel 8 : 12!
15. Explică ce au închipuit femeile în ilustrație, care au plâns Tamuzul, care a fost văzut la intrarea porții din spre miazănoapte a casei Domnului.
- 16-18. Explică „uriciunea și mai mare”, despre care vorbește versetul 10! Arată datorința și răspunderea fiecărui membru al clasei servului în privința aceasta!
- 19-21. Dovedește prin ilustrație, cine este răspunzător pentru grozăveniile și silniciile ce se petrec pe pământ! Pentru ce sunt de muștrată aceștia și în special, și pentru ce va cădea asupra lor o pedeapsă mai grea? Ce formează în cauza aceasta probarea credincioșiei unșilor Domnului? Ce vine desigur asupra acelor, care nu-și îndeplinesc datorința?

(W. T. din 15 August 1931)

După cum știm Dumnezeu a zis în ziua întâie a creațiunii: „Să fie lumină.” Aceasta (cu ce se va uni fiecare om de știință) înseamnă, că soarele a fost creat inaintea pământului nostru, deoarece lumina aceasta a venit dela soare. Dacă lumina ce a apărut în ziua întâie a creațiunii la porunca lui Dumnezeu a venit dela razele soarelui, cum se poate atunci armonia această părere cu altă declarație a Scripturii, pe baza căreia soarele și luna numai în ziua a patra a creațiunii au fost văzute? Nici în Scriptură și nici în alt loc nu există dovadă cu privire la aceea, că razele soarelui atingeau deadreptul pământul, sau că omul care dacă ar fi trăit atunci pe pământ, ar fi văzut lămurit soarele, luna și stelele. Cu toate acestea soarele, luna și stelele trebuie să fi fost născute cu mult înainte de timpul despre care vorbim, deoarece după cum am spus, pământul face parte din sistemul solar.

În ziua a patra a creațiunii soarele nu a lucit deadreptul pe pământ, ba chiar există dovezi convingătoare, că soarele nu a lucit pe pământ nici în ziua a șasa a creațiunii, atunci când Adam era deja creat, ba încă înainte de vârsta lui Noe nimenea dintre oamenii de pe pământ nu a văzut soarele. Aceasta însă nu se contrazice deloc cu faptul, că lumina ce a venit dela soare, a luminat „marele adânc, anume pe acele cantități mari de ape, cari în urma mișcării repezi a pământului, prin puterea centrifugală a pământului au fost

reținute la mari depărtări în atmosferă în jurul pământului. Acest fapt nu contrazice afirmațiunea Bibliei, că soarela a apărut pe cer în ziua a patra a creațiunii.

Să ne însemnăm, darea de seamă despre ziua întâie a creațiunii spune: „Spiritul lui Dumnezeu se purtă deasupra apei... și fu lumină.” Această lumină a venit fără îndoială dela razele soarelui, și au lucit asupra cantităților mari de ape strânse la mare depărtare în jurul pământului. După ce Dumnezeu a creat în ziua sau vârsta a doua de creațiune, cerul (atmosfera), și razele soarelui în slârșit în ziua a patra a creațiunii au lucit asupra acestei bolți cerești. Aceasta o vedem din însemnările care spune: „Și Dumnezeu zise: Să se facă luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte.” În niciun alt loc al Scripturii nu este amintit corp luminător pe cer, din care trebuie să vedem, că aceasta s'a întâmplat în vârsta aceea. Lucirea soarelui și a stelelor, cari au lucit peste ape deasupra și pe bolta cerească, a provocat lumina sub bolta cerească, și a cauzat deosebire între ziua și noapte.

După aceea urmează explicarea despre aceea, că Dumnezeu a creat doi corpuri luminători, ca să guverneze ziua și noaptea. Totuși, aceasta nu înseamnă că aceștia numai în perioada a patra de creație au fost creați. Dumnezeu a creat lumina în creație, dar numai atunci a fost sosit timpul, ca unul să guverneze peste noapte, iar celălalt peste zi în privința pământului. Soarele nu se putea atunci vedea deadreptul de pe pământ. De fapt lumina a apărut peste păturile de ape ce încingeau atmosfera, deoarece lumina a bătut peste păturile ce încingeau pământul, dar lumina soarelui nu se putea vedea deadreptul de pe pământ.

Printre altele cea mai convingătoare dovadă, că Adam nu a văzut soarele deadreptul, și că până la potopul întâmplat în zilele lui Noe nici nu se putea vedea deadreptul, este faptul, că curcubeul numai după aceea a fost văzut, după ce Noe a părăsit corabia. Atunci s'a întâmplat prima dată, că raza soarelui s'a frânt în pioaie și aceasta a produs curcubeul. În vârsta lui Adam nu erau ploii pe pământ, pământul a fost udat de aburii ce ieșeau din pământ. Așa citim în 1 Moise 2 : 5. 6. Până când pământul a fost încins cu pături de ape, iar altfel nu se putea întâmpla astfel potop pe pământ — despre care vorbește Biblia — numai prin aceea, că a trebuit să existe o astfel de pătură de apă, care s'a rupt cu ocazia potopului. Nici curcubeu nu se putea arăta până atunci, până când pătura ultimă de apă nu s'a rupt.

Din aceasta ajungem atunci la concluzia hotărâtă, că razele soarelui numai în timpul al patrălea al creațiunii au străbătut bolta cerească, sau atmosfera, primădată. Incepând dela ziua sau periodul acesta a început să crească cu belșug vegetația, deoarece soarele care a lucit asupra bolții cerești a produs căldură, și a produs o astfel de stare pe pământ, care a ajutat mult creșterii

plantelor. Până la timpul acesta, după cum spune Scriptura, nu erau încă pe pământ ființe vii.

Acuma a urmat ziua sau periodul al cincelea al creațiunii. Păturile de apă, cari au încins pe vremea aceea pământul, au suferit să pătrundă peste ele razele soarelui, și s'a produs o astfel de stare pe pământ, care a favorizat viața animalică. Spiritul sau puterea nevăzută a Dumnezeului Atotputernic a lucrat asupra apelor conform legilor sale, și a produs în ele mișcarea a o mulțime de viețuitoare, pești și alte animale, după aceea, paseri cari zboară sub cer. În 1 Moise 1 : 20-23 citim: „Și Dumnezeu zise, să producă apele mulțime de animale viețuitoare, și paseri să zboare pe deasupra pământului sub întinsul cerului. Și Dumnezeu a făcut peștii cei mari, și toate animalele viețuitoare ce se mișcă, pe cari apele le au produs din abundență după felul lor; și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Și Dumnezeu le zise bine cuvântă, zicând: Creșteți și vă înmulțiți, și umpleți apele în mări; și pasarile să se înmulțească pe pământ. Așa fu seară și fu dimineată, ziua a cincea.”

Dumnezeu în perioada aceasta a cincea a creațiunii a adus în existență marile mulțimi a ființelor mării: Chiți, târătoare, cari pot să trăiască și pe pământ și în apă, precum și soiurile de animale asociate. De asemenea „niște zăcămintă extinse de var, cari adăpostesc o mare mulțime de scoici, din care cauză se chiamă și „cimitirul scoicilor”. Prin aceasta se sprijinește părerea, că după începerea zilei sau perioadei a cincea s'au prăbușit pe pământ una sau mai multe pături pe la poli, și prin aceasta marile cantități de ape și zăpadă multe ființe vii au nimic în calea lor, și după trecerea acestor nenorociri, s'a dat ocazie pentru creerea altor ființe.

La începutul perioadei a șasea, pământul era deja separat de apă mai bine de douăzeci mii de ani. În timpul acesta, suprafața pământului a fost deja răcită. Pământul a produs iarbă, plante și fructe, și atât aceste cât și împrejurările climatice au favorizat mult animalele. Însemnarea biblică despre aceasta spune: „Și Dumnezeu zise: Să producă pământul animale viețuitoare după felul lor, vite și târătoare și fiare pe pământ după felul lor; și se făcu așa. Și Dumnezeu făcu fiarele de pe pământ după felul lor, și vitele după felul lor, și toate târătoarele de pe pământ după felul lor, și văzu Dumnezeu că aceasta este bine.” — 1 Moise 1 : 24, 25.

Nu numai tot soiurile aceste de animale au trăit pe pământ, cari trăesc și azi, era timp, când nenumărate specii de mamut trăiau pe pământ lungimea cărora ajungea și 25 metri. Aceasta o dovedesc scheletele găsite și scoase din pământ. O mulțime de animale de acest fel au umblat pe pământ în lung și lat. Unele din ele au fost găsite înghețate în zăpadă și ghiață, iar altele au fost săpate de sub niște pături groase de pietris de prin părțile tropicale. Se pare o părere cuminte cu

privire la acestea că singuraticele perioade ale creației s'au sfârșit cu mari catastrofe, pe care le-au cauzat prăbușirea din timp în timp a păturilor (inelelor) din jurul pământului ce conțineau apă și minerale, în urma cărora mari cantități de ape, ghiață și zăpadă au măturat pământul, și au nimicuit și pustiit cu desăvârșire orice viață de plante sau animale de pe pământ. În decursul timpului tot alte și alte soiuri de plante și animale s'au făcut pe pământ. În cursul vârstelor pentru creerea animalelor, astfel s'au dezvoltat soiurile diferite de animale. În timpul acestor vârste pe pământ era o stare climaterică ca și într'o florărie, care, după cum e descris mai sus a fost pustiită de câte un nou puhoiu de gheață și zăpadă. Aceasta o dovedesc dovezile existente. O astfel de dovadă formează și descoperirea făcută nu demult de dr. Herz în Siberia de est, când a găsit un mamut înghețat. În stomacul acestui mamut ca și în stomacul altor mamuți s'a găsit iarbă nemistuită, din care se poate deduce, că animalul a fost omorât de ghiața și zăpada multă ce a căzut asupra lui dintr'odată. În gura mamutului găsit de dr-ul Herz

s'a găsit încă iarbă verde ce dovedește că a fost omorât de o furtună de ghiață ce s'a abătut asupra lui pe neașteptate. Dacă recunoaștem aceasta atunci și problema zăpezii ghețurilor (munților mari) este deslegată, și se poate privi sigur de tot, că nu pământul s'a răcit cu totul, ca astfel să se poată forma ghiață pe el, ci dimpotrivă, pe neașteptate s'au prăbușit asupra pământului mari cantități de zăpadă și ghiață și acestea au cauzat răcirea pământului.

Dacă ne gândim la aceea, că singuraticele zile periodice ale creației erau niște perioade de câte șapte mii de ani, vom putea înțelege și aceea, cum s'a putut că în aceeași zi periodică cum s'au format și au pierit diferite soiuri de animale. Inșă la timpul său stabilit Dumnezeu a chemat în existență animale de toate soiurile după felul lor, chiar și animalele de casă dintre cari multe trăesc și până în ziua de azi. În urma voinței lui Dumnezeu fiecare soiu s'a format la timpul său. Fiecare a trebuit să-și îndeplinească misiunea, și fiecare din ele a executat o lucrare importantă și de lipsă în lucrul creator al lui Iehova Dumnezeu.

(W. T. din 15 August 1931)

Ce este omul?

ADAM a fost creat după chipul și asemănarea lui Iehova. Copiii lui s'au născut după păcatul și expulsarea lui din Eden. Copiii s'au născut în asemănarea lui Adam, care a păcătuit. Sămânța păcatului era într'inșii. Tot așa a fost de atunci incoace totdeauna, și toți copiii lor au venit pe lume păcătoși. Afară de Isus nimenea nu s'a născut fără defect trupesc, sau fără păcat.

Cu toate că nimic nu arată aceea, că Adam ar fi sperat, că va primi cândva dreptul să se întoarcă în Eden, totuși darea de seamă arată spre aceea, că Adam ar fi încercat să se întoarcă, dacă nu ar fi fost împiedecat în aceasta. În partea de maizănoapte a Edennului, unde probabil, că era singura intrare, Dumnezeu a pus heruvimi de pază cu săbii de vâpaie în mâinile lor, ca să împiedece pe Adam să se întoarcă și să mănânce din pomul vieții.

Adam din următoarele motive nu s'a putut întoarce în Eden: 1. Din pricina judecării neșchimbate a lui Dumnezeu, care a fost adusă asupra lui, și împotriva căreia nu putea apela, și care s'a executat îndată cu expulsarea lui din Eden; 2. din pricina nemulțumirii sale ce a dovedit față de Dumnezeu și pentru lipsa de căință din pricina păcatului său, și 3. pentru dorința lucrurilor păcătoase, care pornire păcătoasă a fost mai puternică într'insul, ca simțul de dreptate. Chiar dacă ar fi existat vre-o puțință pentru înlăturarea judecării, în Adam tot mai rămânea simțământul de nemulțumire și și dorința după lucrurile păcătoase i-ar fi stat în cale. Aceasta formează o dovadă convingătoare pe lângă aceea, că cu toate că calea împăcării este deschisă, totuși pe aceea, numai aceia pot să înainteze cu rezultat, cari sunt

pătrunși de simț de dreptate și mulțumire și iubire față de Dumnezeu.

Cum se va ajunge omul înfărșit? Inafară de Eden a stat sub judecata morții, și a experimentat, că sentința de moarte se execută asupra lui în mod treptat. Inainte de executarea definitivă a lui Adam și a Evei, Dumnezeu aceea a dorit, ca să nască copii. Ce efect a avut soarta lor asupra copiilor lor și copiii lor la ce soartă vor ajunge? Copiii lor vor umbla atâta vreme pe calea ce duce la înșosire, până când vor pieri cu desăvârșire? Ce efect și influență a avut păcatul asupra înșenilor cerului?

Păcatul săvârșit pe pământ a trebuit să-și arete efectul și inafară de pământ între celelalte ființe ale lui Dumnezeu. Unii preoți fiind sub înrăurirea mășinoasă a lui Satan, și sub niște cugetări greșite, au ajuns la niște păreri greșite în privința aceasta, învățând greșit pe popor. Timp îndelungat au învățat că viața nu încetează în moarte, ci omul traeste și după moarte, și oamenii aceia, cari nu vreau să se îmbunătățească, vor ajunge în locul suferințelor și chinurilor teribile, unde îi vor chinui niște creaturi din alte părți ale stăpânirii lui Dumnezeu, chinul lor nu încetează niciodată, și din această stare nici nu pot aștepta mântuire și eliberare.

Față de aceasta vedem din judecata lui Dumnezeu, că soarta finală a omenirii nu este alta decât nimicirea, dacă nucumva Dumnezeu în îndurarea sa iubitoare nu va interveni în interesul omenirii. Din aceasta se vede clar, că în cazul, că va avea loc cândva o împăcare între Dumnezeu și om, pașii de pornire pentru aceasta trebuie să-i

facă Dumnezeu, dând ocazie omului, ca să se întoarcă la dânsul.

Va face ceva Dumnezeu în interesul rasei ajunsă în necaz și apăsare? Despre aceasta nu ne-a lăsat în necunoștință. A permis, ca omul să guste îndeajuns din păcat, și acum după șase mii de ani atât de clar își descopere scopul, pe care îl poate înțelege oricine, anume aceea, că Dumnezeu în îndurarea sa s'a îngrijit de o cale, pe care omul poate să se întoarcă la dânsul. E drept, că în cei nouăsprezece sute de ani, cei ce s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, și legământul acesta l-au împlinit cu credincioșie și încredere prin fiul său iubit, într'o măsură oareșcare au înțeles calea lui Dumnezeu cu privire la împăcare, însă majoritatea oamenilor a rămas în neștiință.

Dumnezeu chiar dela început și-a conceput îngrijirea cu privire la împăcarea cu omul, și a cunoscut înainte toate amănuntele, că cum o va exucuta; citim: „Cunoscute dela început sunt lui Iehova toate faptele sale:” (Fapte 15:18) Însă îngrijirile sale îndurate numai aceia le-au înțeles, cari s'au consacrat lui Dumnezeu.

Evanghelia împăcării au vestit-o câțiva în secolii trecuți, însă evanghelia aceasta a rămas în negură înaintea celei mai mari părți a omenirii. Despre aceasta citim: „Și dacă este acoperită evanghelia noastră, între cei pierduți este acoperită, în cari Dumnezeu veacului acesta a înșelățat gândurile necredincioșilor, ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei măririi lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” — 2 Corinteni 4:3, 4.

Omul mai întâi trebuie să aibă cunoștință despre îngrijirile îndurate ale lui Dumnezeu, și numai după aceea poate să împlinească condițiunile legate cu ea. Satan însă totdeauna s'a silit să țină pe oameni în orbire față de îngrijirile îndurate ale lui Dumnezeu, aceasta formează metoda nelegiuit al lui Satan. În acest scop, Satan s'a folosit în totdeauna de niște preoți egoiști, prin aceștia a învățat rătăcirii, și prin astfel de învățături rătăcite a căutat să ducă în eroare omenirea în privința originii, misiunii și ființei omului. Printre altele a pus să învețe, că omul nu este numai o ființă omenească, ba este în parte om și în parte Dumnezeu. Aceasta este una din pietrele de peticnire, pe cari trebuiesc curățite din drum, și curățirea căroră este în curs acum, ca poporul să poată vedea, cum își poate Dumnezeu păzi dreptatea sa, și totuși poate să îndrepte și pe oameni, și cum poate să facă împăcarea omului cu Dumnezeu, și poate să restabilească în înțelegere cu sine pe toți aceia, cari țin legile sale drepte. Ființa și relația omului față de Dumnezeu, numai din Biblie se poate stabili.

Să examinăm deci ce este omul?

Se recunoaște în general, că mintea este capacitatea distinsă a omului, că omul cuminte caută fapte, le examinează și face deduceri în privința întrebărilor de discutat. Omul când voiește să stabilească, printru sunt lucrurile așa după cum

sunt, din cauze își formează păreri despre fapte. Adeseori s'a ivit întrebarea: Ce este omul? Mulți au examinat serios și cu sârguță materia existență în privința aceasta. Oamenii sănătoși la minte în orice întrebare în care trebuie să se decidă, pretind dovezi palpabile. La deciderea întrebării, că ce este omul? — avem lipsă de niște argumente convingătoare, scoase dintr'un izvor sigur.

Să spunem de exemplu, că cineva poate să afirme părerea, că luna s'a născut din caș. Se prezintă în fața unui public inteligent, pe care îl roagă să-i asculte argumentele. Bărbații și femeile inteligente se uită unul la altul și zâmbind își spun: „Se poate că bietul om vorbește serios și sincer despre părerea sa, că luna s'a născut din caș, dar dovezile existente față de aceasta doveșdesc, că luna nu s'a format din caș. Doar nu ne vom face de răs să ascultăm până la sfârșit explicația lui. Omul acesta este nebun, dar nu ne va face și pe noi nebuni.”

Și acum un alt om se prezintă în fața publicului. Este cunoscut ca om înțelept. Face o față de mare învățat, în infumurarea lui într'adevăr se crede învățat, și începe o vorbire solemnă. Se numește profesor de teologie, un preot vestit, în știința lui cunoscut, ca expert. Pe ascultătorii lui îi roagă, ca să-i asculte idea nouă, și argumentele ei cu privire la origina omului. Vorbind pe scurt expune teoria evoluționistă. Omul este rezultat al dezvoltării evoluționiste. Înainte de mai multe milioane, de ani, materia străbună, sau particulele cele mai fine ale atomilor au format protoplasma. Lucrarea puterilor naturale, a început să producă din umezeala străveche, formele cele mai primitive ale vieții, și această procedură evoluționistă a dezvoltat în sfârșit în timp de mai multe milioane de ani maimuța. Această procedură a ținut mai departe, până când în sfârșit s'a format o ființă, pe care o numim om.

Profesorul își expune după aceea argumentele ideii sale, după ce ascultătorii inteligenți au ascultat expunerea ideii sale, așa vorbesc:

„Omul acesta poate să fie sincer, și ține că crede, că omul s'a născut în urma evoluției; însă afirmațiunea sa nu o poate documenta cu argumente indetulitoare. Dacă pentru dânsul crede că e cinste să creadă că strămoșii lui au fost maimuțe, s'o creadă pentru dânsul. Noi nu ne vom face doară de răs, premărind prostia lui prin aceea, că îl ascultăm mai departe. Noi credem Biblia și Biblia se contrazice cu totul cu părerea aceasta.”

Cel ce crede în Dumnezeu și este convins, că Biblia este cuvântul său adevărat, își va risipi oare timpul ca să asculte și să discute teoria dezvoltării? Dacă cineva ar vorbi și ar discuta despre aceea, că luna s'a format din caș, și s'a făcut dela sine, ar fi o nebunie. Dacă însă am discuta despre aceea, că oare omul este o creatură a lui Dumnezeu, sau că s'a dezvoltat dela sine din protoplasmă, aceasta este mai rea decât nebunia, este defăimarea lui Dumnezeu. Care creștin ai

voi să se facă de răs prin aceea, că ar începe să discute cu cineva, că dela Satan sau dela Dumnezeu se pogoară toate darurile bune și desăvârșite? Numai un astfel de om poate să fie creștin, care crede, că Iehova este Dumnezeu, și Isus Cristos, fiul iubit al lui Dumnezeu este Mântuitorul omenirii. Viața uni creștin se dovedește prin credința lui în Dumnezeu și în Biblie cuvântul său. Pentru ce ar trebui atunci ca creștinul să se amestece în astfel de discuție, care căută să facă pe Dumnezeu mincinos?

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește lămurit și fără de două înțelesuri despre origina omului. Declarația lui nu se poate tâlmăci greșit, și nici nu este cu două înțelesuri. Cuvântul lui Dumnezeu decide și pune capăt oricărei discuții.

Singur Iehova este Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului, cuvântul său este adevăr. În creerea lucrurilor Isus Cristos a fost marele executor al său, și și Mântuitorul omenirii. Prin urmare nu trebuie să ne afundăm în examinarea argumentelor astorfel de ideii, cari susțin despre om, că s'a dezvoltat pe calea dezvoltării.

U.S.

Teoria despre dezvoltarea omului vine dela Diavol, fără considerare la persoanele acelea, cari o propagă. Diavolul este ființa aceea rea, care a voit să fure tezaurul ce i-a fost dat spre îngrijire, s'a răsculta împotriva Creatorului său, a sedus pe îngerii cerești, iar pe om l-a împins în desfrânare și injosire. Dacă ne-am afunda în discuția unei astfel de întrebări, că Dumnezeu a creat oare pe om, sau că este rezultatul dezvoltării, aceasta ar însemna cinstirea Diavolului, și desigur nu ar plăcea lui Dumnezeu. Unii consacrați ai lui Dumnezeu așa au cugetat, că fac potrivit, dacă se pun în discuție și vorbire serioasă cu credincioșii teoriei evoluției despre origina omului. Aceștia au crezut că e potrivit, ca să pertracteze dovezile despre dezvoltarea animalelor inferioare, și dovezile acestea să le asemene cu alte materii pe cari le aduc evoluționiștii, să le compare una cu alta, și după aceea să discute serios întrebarea, că forma științifică a acelora, sau Biblia este cea adevărată. Creștinii de acest fel în înțelesul Scripturii greșesc.

(W. T. din 15 August 1931)

Evreii și pământul sfânt

EVREII numiți și Izraeliți, iubesc foarte mult Palestina. Aceasta în timp de mai multe secole a servit de patrie pentru străbunii lor. Ar dori, să ia în stăpânire Palestina îndreptățiți Evreii, ca să ia în stăpânire Palestina ca să fie o țară de odihnă și neconturbată?

Să se revină în Palestina Evreilor, ca să o rezidească ca pe patria lor veche, și să trăiască acolo în pace?

Dacă la întrebările acestea, pot răspunde în mod îndestulitor dovezile, pe care le putem câștiga cu privire la aceasta, din aceasta fiecare evreu trebuie să câștige mângâiere. Ba mai mult, dovezile acestea trebuie să le dea un îndemn spre un zel mai mare și o activitate sporită în privința recâștigării și rezidării Palestinei.

Nu numai Evreii, dar și neevreii ar trebuie să urmărească cu interes chestia rezidării Palestinei. Pentru că dacă timpul pentru lucrul acesta a sosit într'adevăr, aceasta trebuie să însemne aceea, că a sosit și timpul pentru o schimbare radicală pe terenul afacerilor lumii. Este deci recomandabil, ca să luăm seamă cu sinceritate și fără prejudeții le dovezile descoperite în cele ce urmează.

Palestina înseamnă teritoriul de pe pământ cunoscut sub numele de Pământul Sfânt. Să numește Pământul Sfânt, deoarece Dumnezeu l-a ales de cea mai importantă scenă a istoriei omenirii. Când Dumnezeu a dat legile prin Moise, despre acest teritor a declarat: „Pământul să nu se vândă de tot, că al meu este pământul.” (3 Moise 25:23) Tot ceea ce este ales pentru scopurile lui Dumnezeu este sfânt; Palestina din această pricină se numește Pământul Sfânt. — Zaharia 2:12.

Teritoriul acesta de origine s'a numit Canaan. Dr. Leeser Isac este primul, care cu ocazia traducerii celor cinci cărți ale lui Moise, folosește cuvântul Palestina în 2 Moise 15:14. Numele acesta cuprinde teritoriul, care pe vremuri a fost locuit de Filistenii.

După aceea Palestina obține de mai multe ori în Sfânta Scriptură ca numele acestui teritor; numele acesta în orice caz l-au format din cuvântul, care mai potrivit s'ar putea traduce Filistea.

La început Filistea era pământul care se trăgea dealungul țărmurelui Mării Mediterane. Dealungul acestui pământ a trecut drumul de țară, care a legat Egiptul cu Fenicia și alte țări nordice. Cu timpul apoi și partea ce cade la mai mare depărtare dela țărm a început să se numească Palestina, până când în sfârșit teritoriul ce zace spre răsărit și apus de Iordan, a devenit patria Evreilor.

Astăzi întreg teritoriul numit Pământul Sfânt, se numește Palestina. Sub domnia lui David și a lui Solomon, Palestina a însemnat teritoriul din re-râu din Egipt până la deșertul dela sud, la nord și răsărit era îngrădit de râul Eufrat iar dinspre apus de Marea Mediterană; pământul acesta avea cam 250.000 km. pătrați. Pământul acesta probabil că înainte de distrugerea sa era foarte bogat, deoarece a putut să asigure hrană îndestulitoare pentru mai multe milioane de oameni. Acuma este în stare pustiită, dar din nou s'ar putea forma atât de roditor, ca să poată da hrană mai multor milioane de oameni.

Evreii pretind pentru dânșii Palestina, adecă țin că au drept la ea. Astfel se naște întrebarea, că cine este avreu?

Iacob a fost nepotul lui Avraam, și Avraam este numit „părintele credincioșilor”. Dreptul de întâi născut l-a moștenit Iacob, care în urma promisiunii făcute către Avraam, a căzut pe Iacob. Cu o anumită ocazie, Dumnezeu a schimbat numele lui Iacob în Izrael. (1 Moise 32:28) Când Iacob (acuma Izrael) a îmbătrânit și și-a simțit moartea, a chemat la sine pe fiii săi și a voit să le comunice prorociriile sale și evenimentele cari vor avea loc în viitor. Națiunea izraelită atunci a luat început.

Citim în 1 Moise 49:28: „Aceste toate sunt cele douăsprezece seminții ale lui Izrael; și aceasta este ceea ce le-a zis părintele lor, când îi binecuvântă pe dâșii, pe fiecare după binecuvântarea sa deosebită.”

Un fiu al lui Iacob se chema Iuda, acesta a fost capul seminției lui Iuda. Incepând dela data aceasta cu drept s'a dat numele de Izraeliți familiei lui Iacob; cu toate acestea nu pe toți urmașii lui Izrael îi putem numi pe drept Iudei.

Dela moartea lui Iacob, toată speranța religioasă a lui Izrael s'a concentrat în jurul seminției lui Iuda, și încă pe baza profeției deosebite rostită de Iacob cu privire la seminția lui Iuda. Profeția aceasta o citim în 1 Moise 49:8-10. „Pe tine Iuda te vor lăuda frații tăi, mâna ta va fi asupra cerbiciei neamicilor tăi; aplecase-vor ție fii părintelui tău. Iuda este puiu de leu. Fiul meu dela prăzi te-ai suit, ingenunchind s'a culcat ca un leu, și ca o leoaică; cine-l va deștepta? Sceptrul din Iuda nu se va depărta, nici legislatorul dintre picioarele lui, până ce va veni Șilo [pacificatorul] și acelaia îi vor da popoarele ascultare.”

Aici este arătat lămurit și hotărit, că persoana aceea, căreia îi vor da ascultare popoarele, și care le va fi legislator, se va naște din seminția lui Iuda.

Iacob a fost un om temător de Dumnezeu sfânt, a crezut în Dumnezeu și a ascultat de Dumnezeu. Profeția aceasta Iacob a rostit-o sub influența puterii lui Dumnezeu, deci declarația lui se poate privi ca și cum ar fi declarația lui Dumnezeu. Dumnezeu numai pe aceia îi iubește cari cred în existența lui, cari cred că numai singur Iehova este Dumnezeu adevărat, și răsplătește pe aceia, cari îl caută cu sârguință.

Deci iudeul este urmașul prin sânge al lui Izrael și trebuie să creadă în declarația lui Iacob despre Iuda. Crede toate acele promisiuni, pe care le-a făcut Dumnezeu dela început prin sfinții săi profeți.

Cineva poate să fie un izraelit după sânge, ba chiar poate să se tragă din seminția lui Iuda, și totuși nu este iudeu în înțelesul restrâns al cuvântului. Dacă nu crede cu toată inima promisiunea lui Dumnezeu, că popoarele se vor alătura marelui născut din seminția lui Iuda, seamănă cu omul acela, care-și părăsește țara și abzice de cetățenia sa.

Când de pildă un cetățean român pleacă în Statele Unite, abzice de cetățenia română și ia

pe cea americană, un astfel de om mai mult nu e român.

Tot astfel și urmașul după sânge al lui Iacob sau Iuda nu este iudeu pe mai departe, dacă se rupe dela credința în Dumnezeu și promisiunile sale. Izrael are foarte mulți urmași după sânge, cari nu cred în Dumnezeu și cuvântul său. Aceștia în înțelesul Sfintei Scripturi nu mai sunt iudei.

Precum între națiunile păgâne, astfel și între Evrei există o preoție. Însă dintre preoții evrei numai puțini (dacă sânt și de aceia) cred într'adevăr în cuvântul lui Dumnezeu, deoarece în infumurarea lor aceștia se privesc înșiși înțelepți, nu pășunează pe popor, și nu pun nici un preț pe cuvântul lui Dumnezeu, precum a proferat această profetul Ezechiel. Profeția aceasta interesantă o găsim însemnată în Ezechiel 34:1-10.

Însă sunt între urmașii de sânge ai lui Iacob sau Izrael și unii ca aceia, cari cred în adevăr că Iehova este adevăratul Dumnezeu viu, și că Moise și ceilalți profeți sfinți sub conducerea Dumnezeului Atotputernic au scris Sfintele Scripturi. Pe aceștia îi numesc potrivit ortodocși sau Iudei cu credință cum se cuvine.

Crezul acestora sună după cum urmează:

„Cred cu credință adevărată și deplină: 1. că Dumnezeu este creatorul, susținătorul și guvernatorul tuturor fapturilor, că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, și că Dumnezeu există, el a fost Dumnezeu nostru, și va fi în veci; 2. că Creatorul nu este o ființă materială, cu simțurile noastre nu-l putem vedea, și nici un fel de lucru nu se poate asemăna cu el; 3. că n'a existat nimica înaintea lui și că el va rămânea în viață pe veci; 4. că numai singur pe el trebuie cinstit, și pe nimeni altul afară de el; 5. că toate declarațiunile profeților formează adevărul; 6. că declarațiunile lui Moise formează adevărul, că el a fost cel mai înțelept dintre toți înțelepții, cari au trăit înainte sau după el; 7. că legea întregă în forma în care o avem s'a dat dela Dumnezeu prin Moise, învățătorul nostru; 8. că legea aceasta nu va fi schimbată niciodată, și Dumnezeu nu ne va da alta în locul ei; 9. că Dumnezeu cunoaște toate cugetările și lucrurile omului după cum au scris aceasta profeții: „El care a făcut inimile, urmărește cu ochii săi calea fiecăruia”; 10. că Dumnezeu va răsplăti cu bine pe aceia, cari țin legile sale și pedepsește pe protivnici; 11. că Messia va veni, chiar și dacă întârzie, tot aștept până vine; 12. că la timpul stabilit de Dumnezeu morții se vor întoarce în viață numele căruia să fie binecuvântat și amintirea lui în vecinicie preamărită. Amin.”

După cum am spus, din semința lui Iacob numai aceia sunt iudei în înțelesul adevărat al cuvântului, cari cred în Dumnezeu și în cuvântul său; aceștia vor primi mângăiere, dacă se pun cu sârguință să studieze profețiile cuvântului lui Dumnezeu.

(W. T. din 15 August 1931)

Scrisori interesante

Conlucrarea din inimă
Iubite frate Rutherford!

Adunarea subsemnată a adus în ședința ei generală hotărîrea, ca să ne exprimăm aprecierea pentru devotamentul tău față de cauza Domnului. Noi apreciem mult sînguința și curajul tău și te asigurăm de conlucrarea sinceră întru preamărirea numelui lui Dumnezeu.

Vorbirile tale prin radio stîrnesc un mare interes și în mare măsură contribuie la răspîndirea evangheliei. Și noi cu mare interes ascultăm vorbirile tale și în urmă mergem să vizităm poartele.

Ca conlucrătorii tăi în Sion, rugăm pe regele nostru mare, ca și deacum încolo să te binecuvînteze și să te întărească.

Adunarea nemțască din Cleveland, Ohio.

Înspirat pentru serviciul și iubirea lui Dumnezeu
Iubite frate Rutherford!

Cu mare bucurie am citit în englezeste cartea „Lumină” și a fost de mare folos pentru mine.

Cel mai minunat este acela, că ce simplu este explicat. Explicările nu repetază argumentele și cititorul nu trebuie să-și incoarde atenție, ușor poate să înțeleagă cele scrise.

Această carte într'adevăr servește cu o explicație mulțumitoare și plăcută și titlul ei a fost ales minunat. Limbajul simplu este captivant, explicarea mulțumitoare și servește spre însuflețirea cititorului.

Nu dă ocazie pentru discuție și păreri netrebuincioase, deoarece faptele vizibile le aseamnă cu Scripturile, iar profețiile împlinite se pot vedea tîmurit.

Apocalipsul a fost privit de o carte misterioasă, încât această explicație simplă poate să servescă de potînire unora, cari caută să țină la explicarea veche; Dumnezeu este tîlcuitorul său propriu.

Adăvărul însă, după ce a sosit timpul hotărît de Dumnezeu nu cu greu, ba chiar cu mare ușurință se poate înțelege, numai rătăcirea este înfortochiată.

Această carte într'adevăr răspîndește un potop de lumină pe calea poporului lui Dumnezeu, și pe un ton liniștit, tare și convingător vestește nimicirea meșterului, cutropitor Satan și a organizației sale.

Preamărește numele și cuvîntul lui Dumnezeu, și ne face capabili, ca să pricepem mai bine scopul marelui Rege Mecanic, care este cel mai bun prieten și binefăcător al omului.

Această carte atrage inima noastră către Dumnezeu, aprinde un mai mare dor în inima noastră pentru servirea și iubirea lui.

Aceasta formează o hrană la timp pentru casa credinței, și este cea mai bună dintre toate cărțile cari s'au publicat pînă acuma.

Mulțunesc lui Dumnezeu pentru exemplul tău nobil, pe care îl dai în privința credincioșiei și stăruinței; că nestrămutat stăruiești lângă adevăr și împotriva acelor, cari sunt împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale, că nu te temi să vestești adevărul.

Toate acestea mă însuflețesc și cred, că și pe alții.

Mulțunind lui Dumnezeu, îți doresc înaintare, și rămân cu salutări creștinești și cu dorinți bune, al tău frae și conlucrător din harul lui Dumnezeu

J. C. Watt.

Importante succese în Cehoslovacia

Iubiți frați în Christos!

În această țară nu se mai poate suporta, natural nu mai dușmanul, pentru că este mare umblarea lăcustelor, deoarece din timp în timp facem atacuri aprige. Cu toată oprirea sporită Domnul ne-a dat ocaziune, ca să putem plasa 10—15 serii. Așa de exemplu în câteva dimineți am răspîndit amândoi 18, 14, 10 serii și 7 buc. de cărți, dar s'a întâmplat și aceea, că câte unul am răspîndit zilnic 8—10 serii (de câte șapte cărți legate).

Așa cu ajutorul Domnului azi am putut vinde 13 serii. Mai înainte am umblat mult, ca direcțiunea atelierelor de fier să-mi elibereze o permisiune pentru mine pe teren; aceasta însă nu am primit-o, nu m'am liniștit într'atîta, ci am mers la direcțiunea sucursalei și am rugat pe domnul pe care l'am aflat acolo, ca să-mi permită, ca să intru la cei din biuro, că voiesc să le recomand lucruri ideale și morale. Aceasta el fără permisiunea direcțiunii generale nu a putut-o face. Dar a luat el însuși cartea cu titlul Eliberare și așa a zis: „Începînd voi trimite aici un șef de biuro, poate că și acela se interesează de aceste lucruri.” — Domnul astfel s'a îngrijit de lucru, că în biuro așa zicînd unul altuia s'au dat ușa și am putut să țin expunere. Intrucît lucrul a fost oprit, domniile au venit în grupe mici. După ce am vîndut cele două serii pe cari le aveam la mine, am mers afară și am făcut semn fratelui Kl. precum fi sorei Sch. Și cu nou am mers înăuntru cu 2—3 serii, aceasta așa le repede a mers, dar nici nu avem mult timp, pentru că lucrul trebuie făcut repede.

Aceea mă îmboldit la această socoteală, că Domnul își câștigă dreptate la cuvîntul său. Aasta cu cuvinte și în scrisoare nici nu o pot exprima, că ce milos este Domnul de a face lucruri mai prin noi. Noi numai ne așezăm în mîna lui, că să ne lăse în considerare.

Încă și în biroul central, unde e bucurat cerut permis, ca să ne permită a merge p. n. celelalte biurouri, cu câteva săptămâni înainte am vândut optsprezece serii; afară de aceasta ieri, pe când am mers să cer răspuns, din nou am putut să folosesc o bună ocazie. Ca urmare la aceasta au comandat 5 serii, și s'a deschis și o bină ocazie, ca să mă atace. Când am dus înăuntru ultima serie, a știut direcțiunea și a chemat poliția; tocmai era amiazăzi, și și funcționarii au pornit la masă, iașa apoi și eu am putut merge cu ei.

Multe experiențe frumoase asemănătoare acesteia am putea spune, dar avem puțin timp. Ne bucurăm de aceea că ne este permis a pune mărturie pe lângă Părintele nostru ceresc, și că numele și cuvântul său ce repede va fi justificat.

Suntem în iubirea lui Christos micii voștri frați în Christos
E. V., W. K., L. K.

Din Africa

Vestea împărăției străbate în cea mai întunecată parte a Africii. Scriștarea următoare vorbește destul pentru ea însăși. Ambii frați, despre cari este vorba aici, sunt doi pionieri foarte buni, a căror bucurie constă în serviciul pentru Domnul. Cititorii revistei vor lua cu interes de cunoștință, ce scrierile date de ei vor avea în vedere. Am încercat în această noastră car de transport în Kapstadt pe vaporul „Llamtepher” către Mombasa, și după o călătorie plăcută pe mare am început cea mai tantomatică și îngrozitoare călătorie în căruță, pe care am făcut-o eu vreodată. Am avut lipsă de patru zile, ca să parcurgem cei 575 de kilometri dela Mombasa la Nairobi. Pe lângă aceasta am dormit în păduri inconjurați de animale sălbatice.

Din kilometru în kilometru a trebuit să mă cobor și cu o lopată să asemenez ici și colea drumul, să umplu gropi, și să cosesc iarbă sau să tai copci, ca să înving pământul mlăștinos. Am călătorit toată ziua și și o parte din noapte, pentrucă ne-am zorit ca să putem începe cu mărturia.

În sfârșit am ajuns în Nairobi, capitala Kerei, și prin aceasta am fost deci aproape de ecuator în Africa Centrală; și credinciosul Domn ne-a binecuvântat ostenele noastre cu rezultat, care stabilește un acord mondial. Noi am lucrat împreună 21 de zile, în luziv sâmbăta și duminica, și am răspândit în acest scurt timp 600 de broșuri și 120 de serii întregi de nouă cărți. Am fost amenințați cu poliția, am fost numiți mininoși și insultați și dați afară din birouri; însă noi ammers mai departe neîncurcați, și acum lucrul nostru este aproape terminat. O faclă a fost aprinsă, care vaarde în Africa cea întunecată. Judecând, după ce am

auzit, prin această activitate religiosul Nairobi a ajuns cu totul în confuziune.

Acum eu mă întorc la Kapstadt; însă trebuie să face pregătiri, pentru a duce adevărul mai departe prin Congo și Rodesia de Nord până în jos către Kapstadt, unde vom ca să ne întâlnim, pregătiți pentru următoarele.

Al tău în serviciul Maestrului nostru
F. W. Smith, pionier

Ce soartă fericită!

Iubiți frați!

„Trebuie” ca să vă trimit câteva rânduri și salutări; nu merge altcum și simplu nu se mai poate răbda. Marele și mărețul, ce l-a făcut Iehova față de servii săi, rămășița sa, ne lasă să aducem cu bucurie preamăririle lui Iehova. Câtă mulțumire îi suntem datorii

Dumnezeu ne-a pregătit zile de sărbătoare, în Berlin, din nou improspătați pentru activitate pe mai departe. Frații, cari au rămas aici în Hamburg, au molipsit atât de mult de bucuria noastră, ca și cum înșiși ar fi fost acolo. Și pe când un frate, care a fost din noi în Paris, și ne-a povestit despre aceea, ne-am crezut cu toții acolo. În realitate, pentru poporul lui Dumnezeu nu există granițe nici limbi și nici de țări. Deoarece noi toți putem ajuta și conlucra în templului, au fost așa de frumoase zilele din Berlin: moitte; grupe, profunzimea numărilor noastre, sunt pline de însuflețire pentru chestia Domnului și nu se odată. Învingerea este sigură; noi vedem pe organizațiunea lui Satan apunând și jubilând. Dela marginea pământului prelungindena via cântec de la bucurie pentru popor și de preamărire lui Iehova. Ce soartă fericită de a fi de față, și ce timp fericit! „O frumoză parte de moștenire mi-a fost dată.” (Psalm 16). Un privilegiu binecuvântat, ca să poți avea o parte la o activitate atât de fericită!

Acum facem cu zeloșie pregătiri pentru marea și într'adevăr unica adunare care sta înainte Columbia, când în acelaș timp va fi o adunare generală în Hamburg. Însemnătatea o vom vedea mai târziu. În realitate, poporul lui Dumnezeu este ca un om, un singur corp și servește unanim și cu bucurie.

Nr. 11 din Epoca de Aur (nemțește) inundă orașul. Ei trebuie să înghită adevăr sau să se înnece. Potopul se ridică tot mai sus. Dumnezeu însuși conduce lucrul său. Ne bucurăm, că pe voi iubiților și și pe noi ne întrebuințează la acesta, căci — el nu se a trebuit de noi.

Acum, când dușmănia potrivnicilor lui Dumnezeu se face tot mai la ordinea zilei, a înestrat poporul său cu îndrăzneală și lipsă de frică și cu o măreț mare, și el în bunătatea sa și-a întins brațul său ocrotitor peste cei mici.

Deci înainte, mai departe în serviciul lui Iehova! Cerând binecuvântarea sa pentru a noi ne cum și pentru toți suni frațele voștri. E. Z.